

En pene Dunge

[Oehlenschläger, Adam]

Wilhelm og den falste Lise.

Bag grønklædte Balle der ligger et Hus,
Langt borte fra Stadens fortlumende Sus;
De Stuer er lave, de Nuder er smaa,
Dg Væggen er klinket og Taget er Straa.

Dg her blev jeg født i det fattige Hus,
Langt borte fra Stadens forførende Sus;
I Skove og Enge jeg lystelig for,
Dg vorte saa op og blev fager og stor.

Jeg kjendte Naturen og elskede Gud,
Dg tilbad hans Visdom og frygted' hans Bud;
Min Fader og Moder dem var jeg en Trost,
Dg Landsbyens Piger en Glæde og Lyf.

Især var min Lise saa venlig og huld,
Hun eied et Hjerter som renefte Guld,
Dg naar hun tilsmiled mig yndig og mild,
Da brændte mit Die af Kjærligheds Ild.

Dg naar nu om Vaaren vi vare til Dands,
Da bandt jeg til hende den smukkeste Krands.
Dg bævende kjærlig hun trykled min Haand,
Dg prydet min Hat med et flagrende Baand.

[Kra] u. a.

V box 10: 288

En Aften vi ginge i Skoven saa grøn,
Da smilte hun nu saa usigelig skøn;
Jeg favnede hende med skjælvende Arm,
Hun trykte mig ømt til sin følgende Barm.

Dg hævede langsomt de Dine saa blaa,
Dg ret som en Engel hun op til mig saa,
Dg stammende sagde: „jeg evig er din!“
D, raabte jeg henrykt: „Ja Lise er min!“

Dg lo saa og græd, og stod stille og sprang,
Dg taug saa og sukked, og talte og sang,
Dg kyssed den Elfte paa smilende Mund,
Bag Buskenes Skygge i rolige Lund.

Den anden Dags Morgen før Sol jeg stod op,
Dg pynted mig vakker fra Taa indtil Top;
Paa Hovedet Hatten med flagrende Baand,
En Kurv med Levkoier jeg tog i min Haand.

Dg sagde til Moder: jeg Lise har kjær,
Derfor har jeg pyntet mig lidt, som Du ser;
Med os er det afgjort, tilbage kun staar,
At Faderen Nys om vor Kjærlighed faar.

Hr. Mogens, den stolte, velhavende Mand!
Hvad tænker du Vilhelm! brug dog din Forstand!
D! svared' jeg: den er ei ringe og arm,
Som eier et Hjerte i skyldfrie Barm.

Naturen er skøn og jeg elsker Enhver,
Men Lise jeg har dog fortrinligen kjær;
Med brændende Die, med blussende Kind
Jeg iled' og traadte for Faderen ind.

Hr. Mogens, De er en veltænkende Mand!
Jeg elsker Jer Datter, den Tale er sand;
Ifald De vil give mig hende til Viv,
Forstjønner De tvende Lyksaliges Liv.

„Hvad eier han? Kræfter, Fornuft og Forstand;
Men den, som min Datter skal kalde sin Mand
Skal eie lidt mere! gaa han kun sin Vej,
Min Lise jeg gi'r ham i Eviighed ei.“

Da for jeg til Marken, fra Marken til Skov,
Fra Skoven til Haven, fra Haven til Plov;
Men alt som nu Solen blandt Bøgene svandt,
Saa svandt og min Brede, det huster jeg grandt.

Da Solen nu nedgik saa rød og saa rund,
Da ilte jeg atter til elskede Lund,
At finde min Pige; men ene jeg sad
Til Dagstjæret blegnede Stjernernes Rad.

Tre Aftener ene i Lunden jeg gik,
Forgjæves i Taarer henbømmet' mit Blik,
Den fjerde — da kom hun og sank i min Favn,
Dg smilte vemodig og væbnte mit Navn.

O Vilhelm! o Vilhelm! du ser mig, min Ven,
For ikke saa hastig at se mig igjen;
Min Fader mig sender til Byen, for der
At lære hvad jeg ei behøvede her.

Der har du en Haarlok, gjem den paa dit Bryst,
Til Minde om Kjærligheds svindende Lyst;
Saa græd hun og svandt, og min Lykke svandt med,
Jeg kyssed den elskede Haarlok og græd.

Om Morgenen tidlig da holdt der en Bogn
Bed Døren, som aldrig var seet i vort Sogn,
Deri sad en Dame med Silke og Flor,
Min Lise steg i, og afsted de nu foer.

Da løb jeg foran hen til Leddet og saa
Paa Veien et glindsende, guldfarvet Straa.
Jeg tog det og trykte det ømt til min Barm,
Dg vædede det med en Taare saa varm.

Dg kyssed det hastig, og kasted' det i
Den kostbare Bogn, da den rullede forbi:
Gjem dette, o Lise! vær stedse mig huld!
Min Hytte er straatægt, mit Hjerte er Guld.

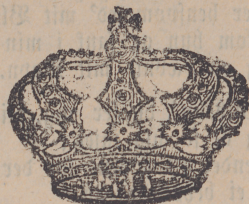
Med Sneglenes Gang sig et Mar nu hensneg,
Min Rødme og Sundhed af Kinderne veg.
Dg mat blev mit Die og langsom min Gang,
Vist aldrig jeg lo, og kun sjelden jeg sang.

Dg sang jeg, da var det saa sørgelig kun,
Bed Maanestien ene i elskede Lund;
Jeg tænkte paa Lise, da kvaltes min Næst
I Taarer, og det var min eneste Trøst.

Men nu! o nu græder jeg slet ikke mer!
Med stirrende Blikke jeg hen for mig ser;
Min Næsthed er borte, bleg svinder jeg hen,
Thi Lise den Grumme har sveget sin Ven.

I Byen blandt Glimmer og Glæder og Larm
Hun glemte sin Vilhelm saa tro og saa varm,
Dg bortgav sin Haand til en Mand, der var rig;
Han elsker vist ei, som hun elsktes af mig.

Nu smiler jeg mat og vemodig jeg gaar,
Nu digter jeg Biser og Strengene slaar.
De høre mig gjerne de elskende Moer,
Med Blomster de fransse min Grav naar jeg dør.

[Fogtmann, N]

Kongesangen.

Gud sign vor Konge god,

Giv ham i Farer Nød,

Giv ham Din Fred.

∴ Giv Du ham vise Raad,

Styrk ham i al hans Daad,

Styrk Svig og Dndskab laad

I Støvet ned. ∴

Hvit sværger Norges Mand,

Hver i sit Kald, sin Stand,

Trofskab sin Drot.

∴ Trofast i Liv og Død.

Tappert i Krig og Nød,

Alltid vort Norge led

Gud og hans Drot. ∴